2026. december 24., csütörtök Lk 1,67-79

A te házad és királyságod örökre megmarad

Életem legkedvesebb ünnepe a karácsony és az Advent ideje. Gyermekként a várakozás az esti ima fénypontja volt: az adventi koszorú gyertyáinak fényében az adventi naptár következő ablakának kinyitása. Számoltuk az ablakokat, és biztosan tudtuk, hogy az utolsó ablakban a jászolban fekvő, kitárt karú kis Jézus vár ránk. Ma felnőttként nézem, hogy a tudomány mekkorát fejlődött az érzékelhetetlen világ érzékelésében, a hitünk pedig napi valósággá teszi számunkra a lélek és a szellem valóságát. A kitárt karú kis Jézusra tekintve a 72 éves készülődő férfi már csak a gyermeki tisztaságot felidéző nosztalgiában éli meg azt a meghitt békességteremtő egységet, amelyet a karácsony fényei ragyognak be, és amelyért – ma is úgy érzem – én is a világra jöttem. A betlehemi jászol kiemeli a befogadás jelentőségét, a vándor, a rászoruló, a szükséget szenvedő befogadását.

Az ember hosszú szenvedéstörténet után jutott oda, hogy Istenét a maga világába is be akarja fogadni, magához közel akarja látni, ezért – mivel méltatlannak érzi magát – külön hajlékot akar emelni neki. Isten ugyan nem szorul rá, de méltányolja a kérést, és megerősíti a szövetséget teremtményével. A nép templomot építhet neki, kultuszt hozhat létre, hogy felkészülhessen ember és Isten valódi egymásra találására a megváltásban.

A mai nap lényegileg üt el a liturgikus év egyéb ünnepeitől. Itt az isteni törődés és valódi embervoltunk, és maga Isten valódi hajlékot vesz az emberben, nem az ember által cédrusból épített templomban, hanem a lélek által és az üdvtörténet által előkészített ember testében. Ez a kitárt karú és mosolygós gyermek válik kitárt karú megfeszítetté a Húsvét megrázkódtatásában, de a belénk költöző Isten mai biztatása átemel a tudomány minden akadályán, a betlehemi csillag fénye pedig örök irányt szab, amelyet nem kell és nem is lehet újraértelmezni a közben felfedezett újabb tudományos ismeretek szerint.

Benyhe István, Budapest

